

ဝိသုဒ္ဓိစာပေ

မြေကလေးချွန်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်ချင်လို့ ချစ်တဲ့အသည်း

L နိုင်

အခန်း (၁)

အချိန်က ညနေခင်း နေဝင်ကွယ်ပျောက်စ အချိန်။

လမ်းအတိုင်း ကားကို ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် ဖြတ်လာတုန်းက ရန်မခ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိ။ ကားကို မီးရထားသံလမ်းဂိတ်မှာ ရပ်တန့်ပြီး ရထားဖြတ်ကျော်ရန် အစောင့်မှာ ရန်မခ အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲကို လာထိတာက လှပသော မီးရောင်အောက် ပုံရိပ်တစ်ခု။ အစတုန်းက မသေမချာ။ နောက်တော့ ပို၍ သေချာသွားတာက ရန်မခ မျက်စိရှေ့မှာ ပဲ လှပသော ထိုပုံရိပ်များက ရထားသံလမ်းဘေးမှာ ခူးထောက် ဝပ်ဆင်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟာ"

ရန်မခ အံ့သြစိတ်နှင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ လှပသော ပုံရိပ်က သံလမ်းပေါ် သူမကိုယ်လေးကို ပစ်လွဲချလိုက်ချိန်မှာ ပဲ..

"ဟင်.."

အဝေးက ရထားဥဩဆွဲသံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်အတူ၊ ရထားစက်ခုတ်မောင်းသံ၊ အရှိန်ပြင်းပြင်း ရထားလမ်းပေါ် ဖြတ်ပြေးလာသံက ကြောက်စရာ။ ရထားသံလမ်းပေါ် ပဆစ်တုပ် ထိုင်ချနေသည့် မိန်းကလေးကိုယ်စား ရန်မခ ရင်ခုန်သွား၏။

မိန်းကလေးကိုယ်မှာ ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင် ထက်အောက်
ဆင်တူ ဝတ်ထားသည့်ကြားမှ လှပသော မျက်နှာလေးက ထင်းနေ၏။

ရန်မခဘက်ကိုသာ မျက်နှာမူမထားရင် သူလည်း ထိုမိန်းကလေးကို
အမှတ်တမဲ့နှင့် ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်သည် ။

အခုတော့ ရထားသံလမ်းပေါ်က မိန်းကလေးရဲ့ အဖြစ်ကို အစအဆုံး
မြင်နေရသူက ရန်မခကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတော့ ရထားသံ နီး လာလေလေ
လူက ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရလေ။

"ဘော်..ဘူ..ဘော်"

"ဟေ့..ဟေ့..မိန်းကလေး"

နောက်ဆုံးတော့ ပါးစပ်က လှမ်းလည်း အော်၊ လူကိုယ်တိုင်လည်း
ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ပြေးဆင်းတာကအစ အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သ
ည် ။

"ဟိတ်..မင်း ဘာလုပ်တာလဲ"

မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းတွေနှင့် ရန်မခ သူမနားရောက်သွားချိန် အ
ထိ ပျာပျာသလဲ လူက ဖြစ်နေပေမယ့် သူမက ရန်မခကို မမြင်သလို၊ မ
ကြားသလို။ ဖြူဝင်းပြည့်တင်းသော မျက်နှာမှာ ဆံပင်တွေ နဖူးမှ ဖိပြီး
ထားခြင်းကြောင့် လှပသော မျက်နှာက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကြားမှာ ထ
င်းရှင်းဝင်းပစ္စာ လှနေတာကို ဘယ်လိုမှ သတိမပြုမိဘဲ နေလို့ မရပေမ
ယ့် ထိုအလှကို ခံစားစာဖွဲ့ နေရအောင် သူ့မှာ အချိန်မရှိ။

အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလာနေသည့် ရထားက တစ်စထက် တစ်စ
နီးကပ်လာတာကိုပဲ ရင်ခုန်သည်းထိတ်စွာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သူမအနား
ရောက်သွားသည် မသိရဘဲ သံလမ်းပေါ် မှေးတင်ထားသည့် သူမကိုယ်

လေးကို အလန့်တကြား သိမ်းယူဆွဲပွေ့ပြီး ကိုယ်ကို လှိမ့်ချလိုက်သည့် အချိန်အထိ ရန်မခကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ လုပ်မိမှန်းမသိ။

"ဟေ့..မင်း"

"လွတ်..ရှင် ကျွန်မကိုလွတ်"

မိန်းကလေးက ရန်မခလက်ထဲ ဇွတ်ရုန်းနေပုံက သွေးရှူးသွေးတမ်း။ မျက်ဝန်းလှလှကြီးတွေမှာ ပိတ်ဖုံးနေသည့် မျက်ရည်တွေက ဘာကိုမှ မြင်တွေ့ပုံမရ။

သူ့လက်ထဲက ဇွတ်ရုန်းဖို့ ကြိုးစားနေသူကို ရန်မခက သူ့ရင်ခွင်မှာ တင်းနေအောင် ပွေ့ဖက်ထားချိန်မှာ ပဲ ရထားကြီးက ရန်မခတို့ နားက ဒေါသတကြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းသွား၏။

"ဘော်..ဘူ..ဘော်"

ရထားဥဩသံ ရှည်ကြီးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဖြတ်ကျော်သွားသည့် ရထားကြီးက ရန်မခတို့ အား နီးကပ်စွာ ဖြတ်သန်းသွားချိန်ထိ နေရာမှ မလှုပ်ရဲ။

"ဝေါ..ဝရော"

ရန်မခတို့ နားက အနီးကပ်ဖြတ်သန်း ခုတ်မောင်းသွားသည့် ရထားကြီးရဲ့ လေအရှိန်ဟပ်မှုကြောင့် ရန်မခတို့ နံဘေးနားက မြက်ရိုင်းပင်တွေ ယိမ်းခါကုန်သလို ဝေါခနဲ တက်လာသည့် လေပြင်းကြောင့် သဲမှုန်တွေ လေထုထဲ ပျံ့နှံ့သွားသည့် ကြားမှ သူမ ရန်မခရင်ခွင်ထဲမှ ကျိုးထရင်း ရန်မခကို ရန်တွေ့သည် ။

"လွတ်"

"လွတ်စမ်း"

"ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကိုဆွဲရတာလဲ"

"ဟ..မင်း သေမှာ စိုးလို့ "

"ကျွန်မက သေချင်နေတဲ့ လူ၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မကိစ္စထဲ ဝင်ပါရတာလဲ"

"ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် ပိုးစိုးပက်စက် သေသွားမှာ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်လို့ "

မျက်ရည်တွေနဲ့ ငိုရှိုက်ရင်း ရန်မခကို မုန်းစကားဆိုသူကြောင့် ရန်မခရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ရန်မခရင်ခွင်ထဲက သူမ ရုန်းထွက်သွားသည် လား။ သူကိုယ်တိုင် ဆောင့်တွန်းပစ်ခြင်းလား မသိလောက်တဲ့ အထိ နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း ဝေးကွာသွားဆဲမှာ ပင်...

"ဟော..ဟိုမှာ "

"တွေ့ပြီ..တွေ့ပြီ..ဒီမှာ ဘာကြီး"

"ဟိတ်..မပြေးနဲ့ ၊ ရပ်လိုက်စမ်း မိကဲ"

ရုတ်တရက် ရန်မခမြင်ကွင်းထဲ လူတစ်စုရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရသလို ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့် တစ်ဖက်က အော်သံကြောင့် အသံလာရာဆီ ရန်မခ မျက်နှာမူအကြည့် သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ သူမက ဆန့်ကျင်ရာ အရပ်ဆီ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ။

"ဟိတ်..မပြေးနဲ့ ၊ ရပ်စမ်း"

"ဟေ့ကောင်..မင်းမိန်းမကို ခေါ်လေကွာ"

"ကဲ..မပြေးနဲ့ လေ"

ရန်မခရေ့က ပြေးသွားသောလူကြီးက ဗိုက်ပူပူကြီးမှာ စွပ်ကျယ် တစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီတိုပွပွ ဝတ်ထားသော တရုတ်အဘိုးကြီး။ သူ ဘေးက လူရွယ်က မိန်းမလှလေးရဲ့ ယောက်ျားဆိုပါလား။ အရပ်မြင့်၍ အသားဖြူသော လူက ရန်မခကို အသိအမှတ်ပြုတာလား၊ ရှုပ်တာလား ဆိုတဲ့ အကြည့်လားမသိ။ ရန်မခကို ငဲ့စောင်းကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ နှစ်လိုခြင်းတွေမပါ။ ရန်လိုသည့်ပုံစံနှင့် မျက်နှာထားက ခပ်တင်း တင်း။ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားသော သူမနောက်သို့ လိုက်သော လူ အုပ်တွေက အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားသားချည်း လေး ယောက်ဖြစ်၍ ရန်မခ မျက်ခုံးတွန့်လိုက်၏။

"ကဲ..ရပ်လို့ ကို ပြောနေတယ်နော်၊ တားနေတဲ့ ကြားက ပြောမရရင် ကိုယ့်အဆိုး မဆိုနဲ့ "

"သက်ထက်ကဲ..ရပ်ဆို"

အော်သည့်လူက အော်ပေမယ့် ပြေးသူကလည်း အပြေးမရပ်။ အော် ရင်းဟစ်ရင်း ပြေးနှုန်းမြင့်သွားသောကြောင့် တစ်ခဏချင်း ရန်မခမျက် လုံးထဲမှ ထိုလူစုနှင့်အတူ သက်ထက်ကဲဆိုသည့် မိန်းကလေးပါ ပျောက် ကွယ်သွား၏။ ရန်မခမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရပ်ကို ကြည့်လိုက်ရသူ လို ထိုလူစု ပျောက်ကွယ်သွားသည့် နေရာကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့် ကာ ရင်မောစွာပင် သက်ပြင်းရှိုက်လျက် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကားရပ်ထားရာ နေရာဆီသို့ ရန်မခ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည် ။ စောစော က ဆူညံလှုပ်ရှားခဲ့သော မီးရထားလမ်းသည် အခုတော့ ဘာမှ မဖြစ် တော့သလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်။ မြက်ရိုင်းရှည်တွေ လေသင့်ရာ ယိမ်းနွဲ့နေတာက အစ စောစောကလို အကြမ်းအရမ်းမဟုတ်ဘဲ နူးနူး ညံ့ညံ့နှင့်။ မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်ကာ ရှည်လျားလွန်းသော မီးရထားသံ

လမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးသမျှ အိပ်မက်လေလားလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ရတာကိုတွေးရင်း ကားဆီ ခြေဦးအလှည့်မှာ ပဲ ရန်မခ ဖိနပ်ဦးထိပ်က ခပ်တောင့်မာမာ အရာတစ်ခုနှင့် မိတ်ဆက်ဖြစ် သွား၏။ အသိစိတ်က နှိုးဆော်၍ ဖျတ်ခနဲ ရန်မခ ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိတော့ သူ မြင်လိုက်တာက စာအုပ်လေး။

"ဟင်"

ရန်မခ မြင်လိုက်ရသည့် အရာတစ်ခုကြောင့် အံ့သြသွားသည် ။ ရန်မခ ခ မြင်လိုက်ရတာက ခရမ်းရင့်ရောင် အခံပေါ် အရုပ်လေးတွေပါသော ကတ်ထူဘူးလေးက လက်တစ်ဝါးစာထက် ကြီးပြီး ဗလာစာအုပ်ထက် သေးမည့် အရွယ်အစားပေမယ့် အထူကျတော့ ဗလာစာအုပ်ထက် ထူသ ည် ။ ဒါ စောစောက ရန်မခနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးရဲ့ ပစ္စည်းလား။ ဒါ မှ မဟုတ် သူမနောက် ပြေးလိုက်သော အုပ်စုမှ ကျကျန်ရစ်ခြင်းလား။

ရန်မခအတွေးထဲ အဖြေမရသေးခင် လက်က စာအုပ်ကို သူ့အလိုလို ကောက်ယူပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။ ရန်မခကြည့်တုန်းက ကတ်ထူဘူးခွံ ကို ထင်ထားပေမယ့် သူ့လက်ထဲရောက်မှ သေချာမြင်ရတာက အယ်(လ်)ဘမ် စာအုပ်ဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်ဖွင့်ဘူးခွံထဲမှ ထွက်ကျလာသည့် ဓာတ် ပုံအယ်(လ်)ဘမ်က ရန်မခစိတ်အာရုံကို ဆွဲဆောင်သွား၏။ သူက တွေ ဝေမနေဘဲ ပထမဆုံးစာမျက်နှာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းမီးရောင် ပျူပျူအောက်မှ ရန်မခ မြင်လိုက်ရတာက ပင်လယ်ကြီးကို နောက်ခံထား ၍ ရပ်နေသော ကဲဆိုသည့် မိန်းကလေးရဲ့ ပုံ။ လွတ်လပ်ခြင်း၊ အပြစ် ကင်းခြင်းတွေနှင့် ရယ်မောနေသော ကဲလိုမိန်းမလှလေးက ဒီည ရန်မခ တွေ့ရသော ကဲနှင့် အများကြီး ကွာခြား၏။ ဆံပင်ရှည်တွေက ကဲ့ရဲ့ တင် ပါးနားအထိ ဖုံးလွှမ်းနေကာ လေအငွေ့မှာ ဆံပင်တွေရော၊ တဖျတ်ဖျတ်

လွင့်နေမည့် ထဘီအနားစတွေပါ ဆွဲသိမ်းရင်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်
မောနေသော ကဲ့ရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးပေါ်က အပြုံးတွေက သူမဘဝရဲ့
ပထမဆုံး စာမျက်နှာတွေမှာ ကြည်နူးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်
နေခဲ့တာကို ဖော်ပြနေပါလျက် ဘာကြောင့်များ သူမကိုယ်သူမ ရက်ရက်
စက်စက် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။

××ပင်လယ်ကို မှောက်ကာ သွန်ပစ်မယ်××တောင်တွေ အပိုင်းပိုင်း
ပြတ်စေသား××မြေပြင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်မယ်××တိမ်တွေ
မီးတက်ရှို့မယ်××ငါ့ရဲ့ ဒေါသများ ××

ဓာတ်ပုံအယ်(လ်)ဘမ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငုံ့ကြည့်နေဆဲ Rဇာနည်ရဲ့
ချစ်ဒေါသမီးသီချင်းက ရန်မခ ဖုန်းထဲမှ အသံကျယ်ကျယ်ပေးကာ
အချက်ပြသည် ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ရန်မခ ထုတ်ကြည့်လိုက်
တော့ သူနှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးပြီးသား နံပါတ်လေးတစ်ခု။

ဖုန်းကို နား၊ နားကပ်လျက် ထူးလိုက်၏။

"ပြော..အသည်း"

"အသည်းက ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး နော် ကိုကို၊ ပြော..ကိုကို ဘာဖြစ်
လို့ နောက်ကျနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အားလုံးစုံနေပြီ၊ ကိုကိုကို စောင့်နေတာနဲ့
အသည်းမှာ ခုထိ ဘတ်(ဒ်)ဒေးကိတ် မခွဲရသေးဘူး၊ အခု ကိုကို ဘယ်မှာ
လဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အသည်းဆီကို မလာတော့ဘူးလား"

အသည်း အသံလေးက ဝမ်းနည်းလေးတွေထဲမှာ ငိုသံစွတ်လျက် ရန်
မခကိုမေးသည့် မေးခွန်းတွေထဲမှာ ငြိုငြင်ခြင်းတွေ ခံစားရတော့
အသည်းရဲ့ အလိုမကျသည့် မျက်နှာကို တန်းမြင်ယောင်တော့ ရန်မခ
ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း လက်ထဲက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို လက်တစ်ဖက်တ
ည်း ဖြစ်သလိုနှင့် ဘူးခွံထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။

"ကို အခုလာနေပြီ၊ နောက်ကျသွားတာ ဆောရီး၊ အသည်းအတွက် ပရဲဆင့်(န်) ရွေးနေတာကို စိတ်တိုင်းမကျလို့ "

"စိတ်တိုင်းမကျလည်း ထားခဲ့တော့ သားရေ"

"အဟား..မေမေ"

အသည်းရဲ့ ဖုန်းထဲမှာ မေမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရန်မခ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်၏။ သိတဲ့ အတိုင်း မေမေက အသည်းရဲ့ ဘက်တော်သားဆိုတာ။

"အမေကို မင်းက ဘာရယ်တာလဲ သား"

"သဘောကျလို့ ပါဗျာ၊ ထစ်ခနဲဆို တို့ မားသားက အသည်းဘက်ရောက်သွားတတ်တာ သဘောကျသွားလို့ ပါ"

"ရောက်ရမှာ ပေါ့၊ သမီးလေးခမျာ မွေးနေ့တောင် ဖြောင့်အောင် မလုပ်ရဘူး၊ မင်းကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ် ထင်လဲ တွေးကြည့်ပေါ့၊ ကဲ..သား လက်ဆောင်က ထား၊ လူသာ အရင်ရောက်အောင်လာ"

"ကြားတယ်နော် ကိုကို"

ဖုန်းနား ကပ်အော်တဲ့ အသည်းရဲ့ အသံစူးစူးကြောင့် သူ ပြုံးလျက် ဖုန်းကို နားမှာ ခပ်ခွာခွာထားလိုက်ရ၏။ ကားဆီ လျှောက်ကာ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ရင်း...

"အိုကေ..ကို အခုပဲ လာနေပြီ"

"သင့်ခံယူနော် ကိုကို"

မွေးနေ့ရှင်က သူ့ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေတာကို ပြုံးလျက် ဖုန်း

ပိတ်လိုက်၏။

ကဲဇာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်ကို ခုံပေါ်ပစ်တင်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ နေရာမှ မောင်းထွက်သည် ။ ကားထဲမှာ တော့ အသည်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်သည့် သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ သက်မဲ့ပုံတွေ ပါလာခဲ့တာ ရန်မခအတွက် ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်သည် ။

သူမနဲ့ ပြန်ဆုံရင် ပြန်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ထက် သူမ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ ဆိုတာ ရန်မခ ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ သက်ထက်ကဲ...

မင်းအကြောင်း ကို သိချင်တယ်။

အခန်း (၂)

"ဒါလည်း ပညာတတ်တွေရဲ့ စတိုင်လ်ပေါ့..ဟုတ်လားဦးနေထွန်း"

လက်ပွေ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ချပြီး မေမေက မေးတော့ ဖေဖေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း မတုန်မလှုပ်ပုံစံနှင့် မေမေ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ။ မေမေက ဆံထုံးကို ခပ်ပုံ့ပုံ့ဖြစ်အောင် နောက်တွဲထုံးထားပေမယ့် လူကြီးမဆန်၊ လှပနေဆဲ။ အဆီပိုမတင်ဘဲ ရင် ရင်အတိုင်း၊ ခါးရဲ့ သွေးသွယ်ခြင်း အောက်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်လို့ မထင်အောင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ် ကျနခြင်းတွေနဲ့ လှပခြင်းတွေကို ထိန်းသိမ်းထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ကျက်သရေရှိ လှပနေသော မေမေက ဖေဖေ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူသိချင်တာ မေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"သိပ်လည်း နှမြောမနေစမ်းပါနဲ့ ခင်မ၊ မင်းလို စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်ရတဲ့ စရိတ်က မင်းနှုတ်ခမ်းနီ တစ်တောင့်စာတောင် မရှိပါဘူးကွ"

"အို..ခင်မက ငွေကို နှမြောလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်"

အရောင်ရင့်တွေကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်တတ်တာ ဒေါ်ခင်မမရဲ့ မူပိုင်ဟန်။ ကျောက်စိမ်းရင့်ရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ခါးစပ်ဆီမှ ဆွဲချတော့ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်စီလုံးချော လက်

ကောက်တစ်ကွင်းက အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လင်းသည်။ ။ ဝတ်သမျှ စိန်
တွေချည်းဖြစ်ကာ ပလက်တီနမ်ကြိုး တုတ်တုတ်မှာ စိန်လော့ကတ်၊ စိန်
နားကပ်၊ စိန်လက်စွပ်တွေကြောင့် ဒေါ်ခင်မမ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ စိန်
ရောင်က ဝင်းဝင်းလက်သည်။ ။ ဒေါ်ခင်မမဆိုတာ မွေးလာကတည်းက
စိန်စီမွေးခဲ့၍ လား မသိ။ အရွယ်ရောက်တော့လည်း ဝတ်သမျှ
လက်ဝတ်လက်စားက စိန်မပါမပြီး။ လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းက ရန်ကုန်တွင်
အကြီးဆုံး စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်။

"အမှန်ဆို မင်းက စိန်ချင်းထပ်ခဲ့ရမှာ ခင်မမ၊ ငါ့လို ဆရာဝန်နဲ့ လက်
မထပ်ဘဲ ကျောက်တွင်းသူဌေးနဲ့ ယူရင် ပွဲသိမ်းပြီ၊ မင်းလိုချင်တဲ့
ကျောက်မျက်ရတနာဆိုတာ တွင်းထဲက နှိုက်ထုတ်ပေးလို့ ရတဲ့ သူနဲ့ မှ
မင်းက ပိုအဆင်ပြေမှာ ၊ အခုတော့ ငါက ရောဂါမျိုးစုံ နှိုက်ထုတ်နေရတဲ့
ဆရာဝန်ဆိုတော့"

"တော်ပြီ..ကိုနေထွန်း၊ ဒီလို စကားတွေနဲ့ ရှင် ခင်မကို နှိပ်စက်လာခဲ့
တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

ငယ်နုစဉ်ကာလတည်းက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှ
န် ရိခဲ့ကလိခဲ့ကြတိုင်း ဒေါ်ခင်မမဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းငုံ့ခံတတ်
သူ မဟုတ်။

"ဒီမှာ ရှင့်..လူဆိုတာ ကိုယ့်မှာ မရှိတာကို ဝယ်ယူကြစမြဲပဲ၊ အဟွန်း..
ကျွန်မ လိုချင်တာ ရှင့်ကို မဟုတ်ဘူး ၊ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်၊ ပြီးတော့
အမြင့်မတက်ရ မနေနိုင်တဲ့ ကြိုးစားချင်တဲ့ ရှင့်ရဲ့ စိတ်ကို"

ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ထဲ ရောက်မှ ဦးနေထွန်းရဲ့ လူဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကို သိ
သွားစေအောင် ပြောချပစ်တာများ ဦးနေထွန်းကို ကိုယ့်ခင်ပွန်း၊ ကိုယ့်အိ
မ်ထောင်ဦးစီးရယ်လို့ တစ်ချက်မငဲ့။ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ ဝါသ

နာပါတော့ ဒေါ်ခင်မမနဲ့ ဦးနေထွန်းတို့ မှာ အချစ်ရေး လုံးဝမပါဘဲ အိမ်
ထောင်သည် ဘဝ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ ။ ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကာလတိုင်း
က ပြန်ခဲ့ကြည့်တိုင်း ကြည်နူးသာယာစရာ မကောင်းခဲ့တာ ရန်မခတစ်
သက် ဖြစ်သည်။ ။ သား ကြီးလာတော့လည်း ဖအေ့ကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်
မလား၊ မအေ့လို စီးပွားရေးထဲ ဇောက်နှစ်လုပ်မလားဆိုတာ
ကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ လိုရာဘက်ဆီ သိမ်းသွင်းပေမယ့် သား
ဖြစ်သူက မိဘတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကို သိထားခဲ့တာမို့ ဘယ်ဘက်မှ မပါ။

"ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဗျာ၊ အဖေနဲ့ အမေအတွက်
ကျွန်တော် မျှမျှတတ ဆုံးဖြတ်မှာ ပါ"

ဒီကြားထဲမှာ ဦးနေထွန်းက ဘွဲ့လွန်တွေ ထပ်တက်ရင်း စင်ကာပူ
အခြေစိုက် ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခွင့်ရသည်။ ။ ဒေါ်ခင်မမ
က မြန်မာပြည်အနှံ့ စိန်တိုက် အခွဲတွေ ဖွင့်လှစ်ရင်း စီးပွားရေးလက်တံ
ရှည်ခဲ့သည်။ ။ လင်နဲ့ မယားဆိုတဲ့ နွေးထွေးခြင်း မရှိခဲ့ပေမယ့် သူတို့
ကြားဆက်ဆံရေးက မအေးစက်ခဲ့။ ဒါဟာ မိတစ်ကွဲဖတစ်ကွဲ မဖြစ်စေ
ချင်သော သားဆန္ဒကို အလေးထားခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

"လုပ်ငန်းကိုယ်စီနဲ့ မို့ တစ်နေရာစီ ခွဲနေရပေမယ့် တမ်းတလိုက်
တိုင်း မိသားစုဆိုတဲ့ အရိပ်က အလိုလိုမိုးထားပြီးသားကိုပဲ ကျွန်တော်
ကျေနပ်နေတာ"

သားဆိုသည့် အားနှင့်ပင် ဦးနေထွန်းက ဆေးရုံမှ ခွင့်ရတိုင်း မိသား
စုရှိရာ မြန်မာပြည် ပြန် လာလေ့ရှိသလို ဒေါ်ခင်မမကိုယ်တိုင် ရှေ့ပင်(န်
) ထွက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မက်ဒီကယ်ချက်(ခ်) လုပ်တာမျိုးပဲဆိုဆို ဦးနေ
ထွန်းရှိရာ ဆေးရုံသို့ သားဖြစ်သူ ရန်မခနဲ့ တော့ အတူရောက်ရောက်
လာတတ်၍ မိသားစုအမြဲလို ဆုံဖြစ်နေ၏။

"ဆိုင်မှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်ရှင် ကက်စတမ်မာတစ်ယောက် နဲ့ ချိန်းထားတယ်"

သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့်သူ အမြဲရှုပ်နေသော ဒေါ်ခင်မမက မိသားစုအတူ ဆိုချိန်မှာ လည်း အလုပ်ကို စိတ်မချသလို ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်မမကို ဦးနေထွန်းက မကျေနပ်ဟန် မျက်ခုံးကို အတွန့်ချိုးကြည့်ရင်း ...

"မင်းဆိုင် အရောင်းစာရေးခန့်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ခင်မမ၊ ကက်စတမ်မာ လာတာပဲ၊ သူတို့ ရောင်းမှာ ပေါ့၊ မိသားစု အတူနေရတဲ့ အချိန်ထက် မင်းအလုပ်က ပိုအရေးကြီးသလား"

"ရှင်ကတော့ ပြောအားရှိမှာ ပေါ့၊ ခွင့်တွေ တသိကြီး ယူလာတဲ့ သူကို ၊ ဒီမှာ က ကိုယ်မပါရင် မဖြစ်တဲ့ ပွဲတွေက အများကြီးရှင်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ့်ဧည့်သည် တွေဆိုတာ ခင်မမ ရှိမှ သိလား"

"ဒါဖြင့် မင်း ဆိုင်မှာ ပဲနေပါလား၊ ဘာလို့ ဒီကိုလာနေသေးလဲ"

"ဒါက ရှင့်သားက လာချင်နေတာကိုး"

"မင်းသဘောနဲ့ လာချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် မင်း အခုပြန်တော့ ခင်မမ"

"ဘယ်သူက အခုပြန်မယ် ပြောနေလို့ လဲ"

ဦးနေထွန်း တကယ် ဒေါသဖြစ်လာတော့ ဒေါ်ခင်မမဘက်က စိတ်ကို တစ်ဝက်မက လျှော့ချလိုက်တာ ရန်မခ သိသလို ဦးနေထွန်းလည်း သိသည် ။

"မအေနဲ့ အတူနေပြီး မအေ ဘယ်လောက် အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး၊ မသိဆို အတူနေ နာမည်သာခံတာ၊ ဘယ်တုန်းကများ သူများ

အခက်အခဲ သိခဲ့ မေးခဲ့ဖူးလို့ လဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ့်ကမ္ဘာ ထင်နေကြတာ"

"သားလည်း အတူတူပဲ"

"မင်း ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ ခင်မမ"

သားထိတာနှင့် မချီအောင် နာတတ်သော ဦးနေထွန်းက ကော်ဖီခွက်ကို ဆက်မသောက်ဘဲ ဝင်တားတော့ ဒေါသသံပါသည်။ ။ ဒေါ်ခင်မမက ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဘွဲ့ရ ခင်ပွန်းသည် ကို စိမ်းစိမ်းကားကား လှည့်ကြည့်ပြီး လှပစွာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း...

"ဒီလိုမပြောလို့ ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ"

"ပြောလိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မကူညီဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူးနဲ့ မင်း အလုပ်ထဲ ဝင်ပါတော့ရော အလုပ်ရှုပ်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်ဆိုတာ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာ ခင်မမ"

ဦးနေထွန်း စကားမှန်နေ၍ ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ပိတ်သွားချိန်မှာ ဦးနေထွန်းက သူခံစားချက်ကို ဆက်ရင်ဖွင့်သည်။ ။

"သားဆိုလည်း သူကိုယ်တိုင် ကားကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတာကိုက ကားတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့၊ သူ့ဝါသနာနဲ့ သူ ဖြစ်လာတာ၊ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တာကိုက သားအရည်အချင်းပဲ"

"သိတယ်၊ ခင်မမ သားမှာ အရည်အချင်းရှိမှန်း သိတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်မသားကို ဒီထက်မက ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဒါက အမေ့ဘက်က အားမလို အားမရ ဖြစ်ရတဲ့ မိဘမေတ္တာပဲ၊ ရှင်လည်း နိုင်ငံခြားမှာ တောင် ပရော်ဖက်ဆာနဲ့ နေနိုင်တဲ့ သူ၊ မအေက မြန်မာနိုင်ငံမှာ လက်ချိုးရေလို့ ရတဲ့ အထဲက နံပါတ်တစ်ချိတ်တဲ့ စီးပွားရေးသမား၊ ဟွန်း...ဒီနှစ်ယောက်က မွေး

လာတဲ့ သားကို အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးဖြစ်စေချင်တာ အမှေအပြစ် လား"

"အသည်းလေး...သမီးလေးဆိုရင်"

"တော်စမ်းပါ၊ မင်းအသည်းက ဘာတွေ အသုံးကျလို့ လဲ၊ ငါ့သားနဲ့ မ နှိုင်းစမ်းနဲ့ "

အသည်းထိတော့ မချီအောင် ဒီတစ်ခါနာရတာက ဒေါ်ခင်မမပါ။ ဦး နေထွန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက သမီးရူး ရူးခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်မမဟာ ကိုယ်မွေးသော သားလေးကြောင့် ခင်ရာမင်ရာကို သမီးမွေးပါလို့ လှည့် ပတ်နားပူခဲ့တာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဖြစ်သည် ။

"သမီးကမှ ကိုယ့်အတွက် တိုးတိုးဖော်ရတာ၊ သားဆိုတာ သူတစ်ပါး အတွက် အုတ်မြစ်ချပေးနေရသလိုပဲ၊ ဖောင်ဒေးရှင်း ကောင်းကောင်း ၊ ချပေးပြီးတော့ အချိန်တန်တာနဲ့ သူစိမ်းတွေ ပိုင်သွားတာမျိုး၊ ဒါတောင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ကြည့် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတွေကိုပဲ ပြန်ထိခိုက်လာ တာ"

ထိုသို့သော အယူဝါဒရှိခဲ့သော ဒေါ်ခင်မမမှာ ဘေးခြံချင်း ကပ်ရပ်မှ သမီးမိန်းကလေး မွေးတယ် ကြားတယ်နှင့် သတင်းသွားမေး၊ ကလေးပစ္စည်းတွေ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးနှင့် အသည်းခေါ် နတ်ပန်းချီ မိဘတွေနှင့် ငယ်ပေါင်းတွေ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထစ်ခဲရုံ နှုတ်ဖျားထဲ နတ်ပန်းချီက အရင် ရောက်လာတတ်ကာ သမီးအရင်းလေးလို ချစ်တဲ့ စိတ်အခံကြောင့် နတ်ပန်းချီ ကန့်ကွက်သူ ဒို့ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ထားသူ။

"မင်း သမီးက အခု ဘာအသုံးကျလို့ လဲ"

"ကဲ...ပြောစမ်း၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက တက်လိုက်တဲ့ သင်

တန်းဆိုတာ မဟုတ်တယုတ်တွေ"

"ဘာမဟုတ်တယုတ်လဲ..ရှင်နော်"

အကျင့်ပါနေသော ဒေါ်ခင်မမ မျက်ဝန်းက ဦးနေထွန်းမျက်နှာရှိရာ
ကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ။

"ကျွန်မ သမီးက မော်ဒယ်သင်တန်း"

"အလကား..ကော့ပြု လန်ပြန့် "

"ကိုနေထွန်း..ရှင်နော်"

"မာမီ"

"ဟော..သား...ပြန် လာပြီ"

"မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာတွေကျိုင်းနေကြတာလဲဗျ"

"ထုံးစံအတိုင်း မင်းအမေရှာတဲ့ ပြဿနာ"

"ရှင်နော်"

ရန်မခက တွေ့တာနှင့် အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်စကားများ နေကြ ဖြစ်
သော မိဘနှစ်ပါးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်
တာနှင့် မျက်မှန်၊ ဖုန်းနှင့် ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

"သားအရွယ် မငယ်တော့ဘူးနော် သား"

"မြေးချီချင်နေပြီ ထင်တယ်ကွ"

"မေမေကတော့ လုပ်ပြီ"

ဦးနေထွန်းက ရန်မခမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောသည်
။ ရန်မခက အပြာရောင်ရှုပ်အင်္ကျီက အဖြူနဲ့ စပ်ကွက်ထားတာမျိုးကို

ရင်ဘတ်ကြယ်သီး ဖွင့်ထား၍ ရန်မခ လည်ပင်းက ပလက်တီနမ်ရဲ့ ကြိုး တုတ်တုတ်ကို မြင်နေရသည်။ ။ ကုတ်ထောက်သော ရန်မခရဲ့ ရွှေညိုရောင် ဆံပင်ရှည်တွေကို ရှေ့ဖျားမှ ဘီးကုပ်လိုဟာနှင့် လှန်တင်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုနေနေ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမော ခန့်ညားသည့်မျက်နှာနှင့် ထွားကျိုးသည့် ကိုယ်ဟန်ကြောင့် ရန်မခဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် အိပ်မက်မင်းသားဖြစ်သည်။ ။ ခက်တာက အခုချိန်ထိ ရန်မခက အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စား။

"မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ "

"ကဲ...ဘာပြောမှာ လဲ ပြော"

"အိမ်ထောင်ပြုမှာ ဆိုရင်တော့ အသည်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးနော်"

"အဲဒီကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ"

"ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့လွန်တက်မယ် ဘာညာ ဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့ "

ဒေါ်ခင်မမက ဒီလိုပြောတော့ ဦးနေထွန်းက ဒေါ်ခင်မမ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း..

"ပညာကို အလေးမထားတဲ့ မိန်းမ"

"အဲဒီမိန်းမမှန်း ရှင် အစကတည်းက မသိခဲ့ဘူးလား၊ ကဲ...ပြော သား၊ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ရှုံးတာမြတ်တာ မေမေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းသေးသေးလေးတွေ အကြောင်းတော့ မေမေ့ကို မပြောနဲ့၊ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ဟွန့်..ကြီးကျယ်ပါ့ကွာ"

"ရှင် မရိပါနဲ့ "

"ဟို..ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ခဏတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး ယူထားဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာ လိုချင်တယ်၊ ထူထောင်ပြီးသား ဈေးကွက်ကို ထပ်ချဲ့ပြီး ခဏချင်း ထိုးဖောက်နိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှုံးမလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီစိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို တည်ထောင်မလို့ "

"သား ဝါသနာပါတဲ့ ကားကုမ္ပဏီ ရှိနေပြီးသားပဲ၊ သားက ဘာထပ် လုပ်ချင်သေးလို့လဲ "

"ဒီတစ်ခေါက် ဖေဖေပြန်ရင် ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်"

"ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ သားရယ်၊ ပျော်သလောက် နေပြီး ပြန်လာခဲ့၊ မေမေ ခွင့်ပြုတယ်"

"ကျွန်တော် ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်တက်ဦးမှာ မေမေ"

"ဘာ"

ဒေါ်ခင်မမရဲ့ ဘာက အသံကျယ်သွားသည် ။ ပြီးတော့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို မယုံနိုင်ခြင်းများ စွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရာက သားကိုတစ်လှည့်၊ ဦးနေထွန်းကို တစ်လှည့် အကဲခတ်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ရင်း ဦးနေထွန်းနှင့် မျက်ဝန်းချင်း အဆုံမှာ ဒါ..ရှင့်စနက်လားလို့ မေးနေ၍ ဦးနေထွန်းကတော့ သူ ဘာမှ မသိကြောင်း ပခုံးစုံတွန့်ပြသည် ။

"မေမေ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး သား"

"သုံးနှစ်လောက်ပါ မေမေ၊ ဟိုမှာ သင်ယူစရာတွေအတွက် ဖေဖေနဲ့ အတူနေပြီး ကျောင်းတက်ရုံပါ၊ ပြီးရင် ဒီကို ပြန် လာပြီး မေမေ မြင်ချင်

တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်"

"မေမေ့မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ မေမေ မခွဲနိုင်ဘူး သား ၊ သားအခု လုပ်နေတဲ့ ကားကုမ္ပဏီလည်း အဆင်ပြေသားပဲ၊ မေမေ့ကို ထားပြီး မသွားပါနဲ့ သားရယ်"

"မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ သားက ကတိပေးထား တာပဲ ခင်မမ"

"ရှင် ကျွန်မတို့ သားအမိကြားထဲ ဝင်မပါနဲ့ ကိုနေထွန်း၊ သားက ကျွန်မသား"

"သားကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး"

ဖေဖေ့ရဲ့ နားချစကားကို မေမေက လက်မခံဖြစ်နေခိုက်မှာ ရန်မခ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာက မေမေ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှာ ကဲဆိုသည့် မီးရထားသံလမ်းဘေးမှ ရန်မခ တွေ့ရသည့် သူမမှ သူမအစစ်၊ ဆံပင်တွေကို နဖူးစပ်မှ အပြောင်းသိမ်းထားသော သက်ထက်ကဲ ကျောဘက်မှာ ကျစ်ဆံမြီး တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ပြီး ပြန်ချထားပုံက ကျက်သရေရှိရှိ လှနေသည် ။ လှပသော မျက်ဝန်းတွေမှာ ထုံးစံအတိုင်း မစဲသော မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့်။ သက်ထက်ကဲ ရှေ့မှ လူက နေမာနဆိုတာလား။ သေချာမသိပေမယ့် သက်ထက်ကဲကို ချစ်စနိုးမဟုတ်တာ သေချာသည် ။ နေမာနဆိုသည့် လူက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိမ်းဝါးနေတာ မြင်နေရ၏။ ရန်မခ ဘေးတစောင်းက လှမ်းမြင်နေတာတောင် သက်ထက်ကဲမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ စိုလက်နေ၏။ ထူးခြားတာက သက်ထက်ကဲရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ဒေါသဟူသမျှ မြူတစ်မှုန်မရှိ။ တစ်ဖက်က လူကို အသနားခံနေတာမျိုး။ ရန်မခ ကြည့်နေဆဲမှာ ထိုလူက သက်ထက်ကဲရဲ့ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲခေါ်သွား၏။ သက်ထက်

ကဲလည်း သက်မဲ့ အရပ်တစ်ရပ်ပမာ နေမာနဆိုသည့် လူနောက် လိုက်
သွားသည့် အဖြစ်ကို စိတ်မသက်မသာစွာ ငေးနေမိစဉ်မှာ ပဲ..

"သားပြောတာ သဘာဝကျတယ် ခင်မမ"

"ရှင်ပြောသလိုဆို ကျွန်မကပဲ သဘာဝမကျတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဘာမဆို သင်ယူပြီးမှ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်တာ ပိုကောင်းတယ် ခင်
မမ"

"သား...ရန်မခ"

"ဗျာ..မေမေ"

ရန်မခက သူ့လက်ကို လာထိသည့် မေမေလက်ဝါးကြောင့် သူ့ထူးသံ
က အလျင်စလို။ မေမေက သူကြည့်နေရာအထိ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဘာမှ
မထူးခြားသလို ရန်မခမျက်နှာပေါ် အကြည့်တွေ ပြန်ရောက်လာ၏။

"သားလိုက်ချင် လိုက်သွားပါ။ မေမေလည်း စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး
သားနောက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်"

"ဒီမှာ အလုပ်တွေနဲ့ ဆိုတော့ မကြာခဏ ပြန်လာမှာ ပါ မေမေ"

"ကိုယ်နဲ့ အတူ သားကို ခေါ်ထားမှာ ပါ"

ရန်မခကို သူနှင့်အတူ ခေါ်ထားမည့်အကြောင်း ဖေဖေက ဝင်ပြော
သည် ။

"သိတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်မှာ "

"မင်းသဘောပဲ ခင်မမ"

ဖေဖေက မေမေအလိုကျ ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ရပေမယ့် မေမေရင်
ထဲ မငြိမ်းချမ်းနိုင်တာ ရန်မခကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဖြစ်သည် ။

ရန်မခစိတ်တွေက သူ့အကြောင်းထက် သက်ထက်ကဲဆိုသည့် မိန်းမ
လှလေးအကြောင်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

ရန်မခတွေ့ဆုံတိုင်း မစဲသော မျက်ရည်မိုးတွေနှင့် သက်ထက်ကဲ
ကြောင့် မွန်းကြပ်သွားရတဲ့ ရန်မခစိတ်အစဉ်မှာ သူမကို မေးချင်တာ တ
စ်ခုတော့ ရှိသည် ။

မင်းဟာ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ သက်ထက်ကဲ။

အခန်း (၃)

တစ်နှစ်ကြာပြီးနောက်...

"ဘာ..ဘယ်လို..သား"

ဖုန်းပြောရင်း အလန့်တကြား မတ်တတ်ထရပ်သည့် ဒေါ်ခင်မမ ကြောင့် အနားတွင် လက်ဖက်ပန်းကန်ကိုင်၍ ရောက်လာသော အသည်းအမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးပါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

"ဟင့်အင်း..မေမေ ခွင့်မပြုဘူးနော် ရန်မခ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို၊ ဟဲ့ ..ဒါမျိုးတွေ သူတို့ နိုင်ငံမှာ ရိုးနေပြီဆိုပေမယ့် မင်းက မြန်မာနိုင်ငံသား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး သားရယ်၊ ဒါ မင်းအဖေ ကိုခေတ်လွန်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်မဟုတ်လား"

ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းပြောရင်း ဒီဘက်လှည့်ကာ..

"ဖန်ပြန်သန္ဓေသားအတွက် အလှူခံတာတဲ့ နှင်းရေ"

"ဘုရားရေ"

ဒေါ်ခင်မမ သတင်းပို့ချက်များကို ကြားရ၍ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ချက်ချင်း ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတသည် ။ ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းထဲတွင် မပြတ်သေးသော သားကို စကားပြန်ဆက်သည် ။

"အလှူခံသူက မြန်မာအချင်းချင်း မကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ လုံးဝ

သဘောမတူဘူးနော် ရန်မခါမေမေက ဆောရီးဆို ဆက်မလုပ်နဲ့ "

"ဒီမယ်..သား၊ သားကို အဲဒီမှာ နှစ်ရှည်လများ လွှတ်ထားတယ်ဆို တာက သား သင်ချင်တဲ့ ပညာတွေအတွက်နော်၊ ဒီလို ဘာလှူဖို့ ညာလှူ ဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ့်နှယ်၊ ဖအေနဲ့ အတူ နေတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်တွင်းပစ္စည်းပါ ထုတ်လှူချင်တဲ့ ဝေဿန္တရာလက်သစ် ဖြစ်နေပြီ"

"မေမေကလည်း ဗျာ"

"မေမေကလည်း ဗျာမနေနဲ့ "

ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းပြောရင်း ဒေါသကို အစိုးမရနိုင်သလို ရှိကာ ဧည့် ခန်းထဲ လူးလာခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်နေ၏။

"ရယ်မနေနဲ့ သား၊ ဖန်ပြန် သန္ဓေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီကလေးဖြစ်တည်ဖို့ မင်းက မျိုးစေ့ချပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဖအေလည်း မဟုတ်ဘဲ မျိုးစေ့လို က်ချပေးနေရတာ ဘာသဘောလဲ၊ မေမေဖြင့် နားကို မလည်နိုင်ဘူး"

"ကုသိုလ်ရပါတယ် မေမေရဲ့ "

"ဘာကုသိုလ်လဲ၊ ဒီလိုကုသိုလ်မျိုး မလိုချင်ပါဘူး"

ဟိုတစ်ဖက် ဘာပြောလဲ မသိ။

"မြင်ဖူးပါရဲ့ ၊ ကြားလည်း ကြားဖူးပါရဲ့ ၊ ကိုရီးယား ရေစီးကြောင်း တွေ မြန်မာနိုင်ငံထဲ လိုမ့်ဝင်လာကတည်းက စည်းမရှိတဲ့ အကြောင်းတ ရားတွေ"

"အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားကို ကြိုက်တဲ့ အပျိုနဲ့ ၊ ကလေးတစ် ယောက်အမေကို ရူးရတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ၊ ဒီမယ်..ရန်မခါ ကြည့်တိုင်းမြင်တိုင်း အတုယူဖို့ ဆိုရင် လူတွေမှာ ဦးနှောက်တောင် မွေးရာပါ အဖြစ် ရှိမှာ မ

ဟုတ်ဘူး ၊ နိုင်ငံတကာ စည်းမျဉ်းဥပဒေအရ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိရှိ မေ
မေ့သားက မေမေ့စည်းမျဉ်းထဲမှာ ပဲ ရှိရမယ်၊ မင်းအဖေ ကိုနေထွန်းနဲ့
လည်း ငါ စကားပြောရဦးမယ်"

"ဖေဖေ မအားဘူး မေမေရဲ့ "

"အေး အားတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်မယ်"

"သူ့ဂျူတီထွက်တာနဲ့ မေမေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လို့ ကြားလား၊ ဟိုအလှူကိစ္စ
တော့ မေမေ လုံးဝ သဘောမတူဘူးနော် ရန်မခ"

ဟုတ်ကဲ့လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် သားအသံပျော
က်မှ ဒေါ်ခင်မမက ဖုန်းကို နားမှ ခွာကာ သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် ဆိုဖာ
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ဘာတဲ့ လဲ မမခင်၊ သားက မမပြောတာ လက်ခံရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောသွားတာပဲ နှင်းရယ်၊ ဒီမှာ လည်း အလုပ်က လက်
စသတ်မရလို့ ၊ နို့မို့ ကောက်ခနဲတောင် လိုက်သွားပါရဲ့ "

"မခဆီကိုလား အန်တီ"

အသံနဲ့ အတူ ဆိုဖာနောက်မှ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးဖက်လာသည့်
အသည်းကြောင့် ဒေါ်ခင်မမမျက်နှာက ပြုံးအီသွားကာ လှပ၍ ချစ်စရာ
ကောင်းသော အသည်းမျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

"သားဆီကို အခုသွားချင်တာ သမီးရေ၊ ချက်ချင်း သွားမရလို့ ၊ ဒီတစ်
ခေါက် သမီးပါ လိုက်မှာ မဟုတ်လား"

"လိုက်မယ် အန်တီ၊ ဒီလ ပြိုင်ပွဲရှိသေးတော့ ရှေ့လမှ အတူသွားရ
အောင်နော် အန်တီ..နော်"

အသည်းက ပြောရင်း ဒေါ်ခင်မမကို ဖက်ထားသည့် လက်ကို ဖြုတ်၍ ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေသည့် ဒေါ်ခင်မမ ဘေးနား အတင်းတိုးဝှေ့ကာ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို ဇွတ်အတင်း ပူဆာနေပုံက ချစ်စရာ။

ခေါက်ဆွဲခြောက်လို အတွန့်အလိပ် သေးသေးလေးတွေနှင့် ရေစိုဒစ်ဂျစ်တယ် ဆံပင်ကလေးက တခါခါ။ ကောက်ထားသော ကျောလယ်ဆံပင်တွေကို ရွှေညိုရောင် ဆေးဆိုးထားသည် ။ ဖြူဝင်းကြည်ကြည်လင်နေသည့် မျက်နှာလေးက နုနုဖတ်ဖတ်။ မျက်ခုံးထူထူနှင့် နှာတံချွန်လေးက ဖြူဝင်းကြည်လင်အောင် ပြုပြင်ထားသော မျက်နှာလေးမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ကာ ထိုမျက်နှာလေးကို ဒေါ်ခင်မမ လက်မောင်းမှာ ပါးတစ်ဖက် မှေးအပ်ရင်း ဆိုးနွဲ့နေပုံက တကယ့်သမီးအရင်း အတိုင်း ဖြစ်သည် ။

"အန်တီကိုလည်း အသည်း ပြိုင်ပွဲမှာ ရှိစေချင်တာ၊ ရှိပေးရမယ်နော် အန်တီ"

"ရှိမှာ ပါ သမီးရယ်၊ အသည်း တိုင်တယ်(လ်)ဆု တစ်ခုခုချိတ်တဲ့ အထိ အန်တီက စောင့်ကြည့်ဦးမှာ ၊ အဲဒါ သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သားနောက် မလိုက်တာသာ ကြည့်တော့"

"ဟေး..ဒါမှ အသည်းအန်တီကွ"

"အဲဒါလေးတွေနဲ့ ပဲ အမောပြေနေရတာ နှင်းရေ"

"မမက သမီးကို သိပ်အလိုလိုက်တာကိုး"

"ချစ်တာကိုး နှင်းရဲ့ "

ဒေါ်ခင်မမက ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲရောက်လာသော လက်ဖက်ပ

နီးကန်ထဲမှ ပုစွန်ခြောက် အကောင်ကွေးကွေးကြီးနှင့် ဆီစိမ်၍ အိရွဲနေသော လက်ဖက်အသားကို ရွေးခပ်၍ အသည်းပါးစပ်ထဲ ဦးဦးဖျားဖျား ခွံသည်။ ။

"မမခင် အရင်စားပါ။ နှင်းတောင် မစားသေးဘူး၊ သမီးက လူကြီးတွေ အရင်"

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက သမီးဖြစ်သူ အသည်းကို ချစ်စနိုး မျက်စောင်းရွယ်တော့ အသည်းက ချစ်စရာကောင်းအောင် မိခင်ဖြစ်သူကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြရင်း ဒေါ်ခင်မမ ပခုံးစွန်းမှာ မျက်နှာကွယ်ကာ.."

"တွေ့လား အန်တီ၊ မေမေက အသည်းဆို အပြစ်ပဲ မြင်နေတာ၊ ပြိုင်ပွဲအတွက် ဘာညာလိုလည်း ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြီးတာပဲ၊ အန်တီလို အသည်းနောက် တကောက်ကောက် လိုက်မပေးဘူး၊ လိုက်ပေးရင်လည်း စိတ်မရှည်ဘူး အန်တီရဲ့ ၊ မြန်မြန်ဝယ် သုတ်သုတ်သွားနဲ့"

"ဟယ်..ပြောရမှာ ပေါ့၊ မမသမီးဟာက ဆံပင်ပြင်တော့လည်း တစ်နေကုန်"

"မေမေကလည်း တစ်နေကုန်မှာ ပေါ့၊ အသည်းက သာမန်လူမဟုတ်ဘူး ၊ နာမည်ကြီး မော်(လ်)ဒယ်ဖြစ်နေပြီ၊ တွေ့ကရာ ကောက်ဆွဲဝတ်လို့ မရဘူး၊ ဖက်ရှင်ကျမှ စတိုင်ကျမှ ဖြစ်နေမှာ "

"အေး..သမီးလန်းတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ထစ်ခနဲရှိ အဲဒီမော်ဒယ်(လ်)နဲ့ ပဲ မေမေမှာ ပင်ပန်းလှပြီ"

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက သမီးဖြစ်သူကို ဆောင့်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတာကိုပဲ ဒေါ်ခင်မမက သဘောတကျ ချစ်စနိုးရယ်သည်။ ။

"အန်တီက အလှအပဆိုတာ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်စားတာကိုး သမီးရဲ့ ၊ ပြီးတော့ အန်တီအလုပ်က ဆယ်လီဘရစ်တီတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတော့ သူတို့ ဝတ်ပုံစားပုံကို အမြဲတွေ့နေရတော့ သမီး အကြံပေးနိုင်တာပေါ့၊ သမီးမေမေကျတော့ တကယ့် အိမ်ရှင်မကောင်း၊ ကြည့်ပါလား..လက်ဖက်သုပ်တောင် နှင်းသုပ်တာနဲ့ မမ သုပ်တာနဲ့ တခြားစီ၊ နှင်းသုပ်တာ တစ်ဖွန်းစားတာနဲ့ လက်က မချနိုင်တာ ကြည့်တော့"

ဒေါ်ခင်မမက အသည်းအမေ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကို ချီးကျူးစကားလည်း ပြော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ဖက်တစ်ဖွန်း ခပ်စား။ အသည်းကို ပါ ခွံကျွေးတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက် ဖြာဆင်းလာရတဲ့ ပီတိအရှိန်က ဘာနဲ့ မှ နှိုင်းမရ။ အသည်းကပဲ ဆုတောင်း ကောင်းခဲ့လေသလား မသိ။ ဒီမိသားစုနှစ်စုရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကပဲ ကြီးမားခဲ့တာတော့ အမှန်ဖြစ်သည် ။

မွေးကင်းစကတည်းက သမီးရူး ရူးခဲ့သော ဒေါ်ခင်မမဟာ အသည်းကို လက်ပေါ်ကမချ ချစ်ခဲ့သည် ။ သမီးရင်းလေးလို ချစ်မဝခဲ့။ သမီးမရှိခင်က မေးပြောခေါ်ထူး ရှိခဲ့သော ခြံနှစ်ခြံဟာ သမီးမွေးပြီးမှ ခြံနှစ်ခြံကား မလွယ်ပေါက်တံခါး ဖောက်ခဲ့ရတာ။ ဒေါ်ခင်မမ အချိန်မရွေး အသည်းထဲ ရောက်လာတတ်တာကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"မွေးကတည်းက မျက်ခုံးထင်းထင်းလေးနဲ့ နှာတံလေးစင်း၊ မျက်နှာကျလေးကလည်း အသည်းလေးနဲ့ တူလွန်းလို့ မမတော့ သမီးကို အသည်းလို့ နာမည်ပေးချင်တယ် နှင်းရယ်"

"သမီး..အသည်း"

"အသည်းလေး"

ဒေါ်ခင်မမ ပါးစပ်ဖျားက အသည်းချင်းထပ်သွား၏။ အသည်းအမေ

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ဒေါ်ခင်မမ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး အသာတကြည် လက်ခံခဲ့၍ သမီးက အသည်းဖြစ်လာ၏။

အသည်း လူလားမြောက်လာတော့လည်း ကိုယ်တောင် မတွေးမိတဲ့ အစီအစဉ်သစ်တွေနှင့် ဒေါ်ခင်မမပဲ သည်းသည်းလှုပ်ပြန်သည်။ ။

"မမကတော့ သမီးနဲ့ သားကို အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ နေရာချထား ပေးချင်တယ် နှင်းရယ်၊ မငြင်းပါနဲ့ နော်၊ သမီးလို ချစ်ရမယ့်သမီးမျိုး မမ မှာ နောက်ထပ် မတွေ့နိုင်တာ သေချာလို့ ဒီစကားပြောတာ၊ တခြားမိန်း ကလေးဆို သား ချစ်သွားမှာ တောင် စိုးမိနေမှာ "

ထိုစကားကို ဒေါ်ခင်မမ ပြောခဲ့တုန်းက အသည်းက သုံးတန်း ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးသည် ။ ရန်မခက အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ။ ကြားစက သမီးရှင် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကိုယ်တိုင် ရှေ့ခံရသလို ငြိမ်ကျ သွားပေမယ့် ခေါင်းခါဖို့ တော့ အစီအစဉ်မရှိခဲ့။ ဒေါ်ခင်မမတို့ ဘက်က ပြောစရာမရှိ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မျိုးရိုးဂုဏ် အဆင့်အတန်းရှိသူ။ သမီးဖေဖေသည် နိုင်ငံတကာလှည့်နေသော သင်္ဘောကပ္ပတိန်။ ကိုယ်က မှီခိုသူဆိုပေမယ့် အားလုံး တန်းတူပဲထားသည်။ ။

ဒေါ်ခင်မမဆိုသော စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်၊ ရတနာစိန်ကျောက် ဇယ် တောက်ကစားခွင့် ရှိသော ဒေါ်ခင်မမရဲ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝခြင်းအား မော်ကြည့်ခွင့်ရသည့် ဘဝမို့။ ငယ်ကတည်းက သမီးနှင့် ရန်မခကို ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ် သဘောတူခဲ့သည်။ ။ ဒါ လောဘကြီးတယ်ပဲ ခေါ်မလား၊ အတ္တကြီးတယ်ပဲ ဆိုဆို ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဆင်စီးပြီး မြင်းရံ တာပဲ မြင်ချင်သည်။ ။

သမီးကို မြင့်မြင့်မားမား ဖြစ်စေချင်တာ မိခင်စေတနာ။ မိခင်မေတ္တာ အဖြစ် သမီးရဲ့ အနာဂတ် ကြင်ယာလောင်းက ငယ်ဘဝကတည်းက တံ

ဆိပ်နှိပ်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသူက တခြားမဟုတ်၊ ရန်မခဆိုသည့် မခ
ဖြစ်သည် ။
